

ANTONI BOFILL

► Daniel Barenboim dirigeix, dimarts, l'Orfeó Català, el Cor de Cambra i la Staatskapelle de Berlín.

Química amb Barenboim

CRÒNICA L'Orfeó Català i la Staatskapelle s'acoblen amb Verdi

CÉSAR LÓPEZ ROSELL
 BARCELONA

Dia gran per a l'Orfeó Català i el Cor de Cambra del Palau de la Música. Les formacions de la *casa dels cantants* van ser dirigides, dimarts a la nit, per primera vegada per Daniel Barenboim i la seva actuació conjunta amb la prestigiosa Staatskapelle de Berlín interpretant les *Quatre peces sàcres* de Verdi es va saldar amb un gran èxit. El públic va aplaudir al final més de 10 minuts els participants de la vibrant vetllada, incloent-hi també Josep Vila, que va ser calorosament homenatjat després de l'anunci de la seva substitució, a finals de la temporada vinent, pel britànic Simon Halsey.

El mestre argentino-israelià ha passat com un cicló pel recinte modernista en les dues gales d'obertura del curs 2015-2016. Després d'enlluernar dilluns amb un programa de gran profunditat, amb obres de Wagner i Elgar, en la segona vetllada va entrar en sintonia amb l'univers de Verdi. Va ser sorprenent la primera part amb les obertures de les òperes *I vespre sicilià*, *La forza del destino*

i els intimistes preludis del primer i tercer acte de *La traviata*. L'orquestra va exhibir totes les seves qualitats: homogeneïtat sonora, transparència i lirisme.

UNA SUPERBA ORQUESTRA // Un Barenboim enèrgic, segur i extravertit va dirigir amb precisió, no exempta d'efectisme, una superba orquestra.

La interpretació de les peces sàcres de l'autor a càrrec de les corals i l'orquestra va entusiasmar el Palau

Van brillar totes les seves seccions, especialment la de corda, i van destacar algunes notables intervencions com una de la solista de flauta. Però la sorpresa va arribar amb la bona química aconseguida amb les corals, a les quals el mestre havia elogiat després dels assajos per la seva professionalitat i rigor. L'encaix amb la formació berlinesa va ser

molt notable a l'abordar les belles peces sàcres, que figuren entre els treballs tardans del compositor.

Els motivats cantaires es van enfrontar a l'*Ave Maria*, nascuda com una peça d'harmonització de l'escala enigmàtica, amb semitons en els extrems i tons sencers en el bloc central molt ben resolts. L'obra va posar a prova les corals, tot i que l'exigència va créixer amb l'*Stabat mater*, amb un ben assimilat regust operístic. Els *Laudi alla Vergine Maria*, per a quatre veus femenines, que utilitzen l'últim cant del *Paradiso* de Dante, van ser superats amb èxit.

Però on més van brillar els cors i la formació orquestral va ser amb el *Te Deum*. L'obra compta amb un breu solo final que va permetre el fugaç lluïment de la soprano Anna Campmany. Recolliment i passatges rutilants s'uneixen en aquesta aclamada creació que va posar dret el públic del cicle Palau 100 Constel·lació.

L'avançada inauguració de la temporada no ha pogut començar millor. I no importa si Barenboim repeteix com a convidat estel·lar el juliol vinent. Serà molt ben rebut. ≡